

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: T. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Afghánistán, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupen Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem v Praze 8 – Karlín, Nile house, ul. Karolinská č. p. 654/2, PSČ 186 00, **proti žalované: P o l i c i e ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, PSČ 400 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2016, č. j. KRPU-129000-13/ČJ-2016-040022,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor Cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 16. 6. 2016, č. j. KRPU-129000-13/ČJ-2016-040022-RD, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropského společenství (Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států – dále jen „Dublinské nařízení“). Zároveň bylo rozhodnuto, že podle ust. § 129 odst. 6

zákona o pobytu cizinců se stanovuje doba zajištění na 30 dnů od ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 15. 6. 2016 v 10.15 hodin.

Žalobce namítal porušení čl. 28 odst. 2 a 3 Dublinského nařízení a ust. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“).

Žalobce zdůraznil, že pokud se účel zajištění stane z právních nebo skutkových důvodů pravděpodobně nerealizovatelný, musí být zajištění ukončeno. Proto dle žalobce správní orgány měly posuzovat, zda je předání alespoň potenciálně možné. Měly se tedy zabývat ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení otázkou, zda neexistují závažné důvody se domnívat, že v Maďarsku, kam má být žalobce předán, dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tato úvaha musí být dle žalobce v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu v rozhodnutí seznatelná. Žalobce však trvá na tom, že žádná úvaha o možnosti či nemožnosti jeho předání do Maďarska se v napadeném rozhodnutí neobjevuje, a nejsou v rozhodnutí uvedena ani žádná skutková zjištění týkající se nedostatků v azylovém řízení v této zemi. V tomto směru shledává žalobce žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Dále žalobce namítal, že existují dostupné informace svědčící o závažných důvodech domnívat se, že v Maďarsku dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Podle zprávy UNHCR nazvané „Hungary as a Country of Asylum“ z května 2016 Maďarsko přistoupilo k vytvoření národního seznamu třetích bezpečných zemí, mezi které byly zařazeny mimo jiné všechny státy kandidující na členství v Evropské unii, mimo jiné i Srbsko, ze kterého vstoupil žalobce na území Maďarska. Dle žalobce však Srbsko nesplňuje podmínky stanovené návratovou směrnicí. V srpnu 2012 vydalo UNHCR zprávu o žadatelích o azyl a o osobách požívajících mezinárodní ochranu v Srbsku a dospěl k závěru, že zjištěné skutečnosti naznačují, že azylový systém v Srbsku jako celek není náležitě uzpůsobený pro uznávání osob potřebujících mezinárodní ochranu, neboť od dubna 2008 nebyl žádný osobě přiznán statut uprchlíka. Dokud takový systém nebude v Srbsku zaveden, UNHCR doporučuje, aby Srbsko nebylo považováno za třetí bezpečnou zemi azylu a státy se proto zdržely deportací žadatelů o azyl do Srbska. Tuto pozici UNHCR dle žalobce nerevidoval a zůstává v platnosti. Současně žalobce připomněl, že Srbsko za třetí bezpečnou zemi nepovažuje Česká republika ani žádný jiný členský stát Evropské unie. Žalobce poukázal na skutečnost, že dle § 51 odst. 2 písm. e) maďarského zákona LXXX z roku 2007, o azylu, přichází-li cizinec z třetí bezpečné země, je jeho žádost o mezinárodní ochranu považována za nepřipustnou a nedochází tedy k jejímu meritornímu přezkumu. Je možné sice domněnku bezpečnosti třetí země vyvrátit, ale musí tak být učiněno ve velmi krátké lhůtě tří dnů. Pokud je žádost správními orgány označena za nepřipustnou, neexistuje proti takovému rozhodnutí dle žalobce prostředek nápravy, který by bylo možné považovat za účinný, neboť lhůta pro podání případné žaloby, která má odkladný účinek, je pouhých sedm dnů. V tomto směru poukázal žalobce na nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09. Rovněž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, v němž je uvedeno, že z důvodu nedostatečné azylové procedury na straně maďarských úřadů, která je v rozporu se zásadou non-refoulement, nelze Maďarskou republiku považovat za

zemi, kde není důvodná obava, že podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě s sebou nesou riziko nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Dále žalobce poukázal na skutečnost, že Maďarsko zavedlo do svého trestního zákona trestné činy nedovoleného překročení hraničního plotu a jeho poškození. Za neoprávněné překročení hranice ze Srbska, kde se plot nachází, tak hrozí cizinci trest odnětí svobody až na tři roky a trest vyhoštění. Žalobce poukázal na skutečnost, že dle čl. 31 Ženevské úmluvy uprchlík nemá být stíhán za nezákonný vstup, jestliže přichází přímo z území, kde jsou jeho život nebo svobody ohroženy, za předpokladu, že se sám přihlásí bez prodlení úřadům a prokáže dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost. Žalobce uvedl, že samotný fakt, že cizinec před vstupem do některého členského státu EU po přechodnou dobu pobýval na území jiných států, přes které do EU procházel, jej ochrany zaručené čl. 31 nezbavuje. Zdůraznil rovněž, že účinky čl. 31 jsou extrateritoriální, tedy předávající stát se musí ujistit, že přijímací stát reálně dodržuje všechny povinnosti vyplývající z čl. 31 Ženevské úmluvy, a není-li tomu tak, uprchlíka do daného státu nepřemístí. I touto okolností se měl ve vztahu k Maďarsku správní orgán dle žalobce zabývat.

Dále žalobce poukázal na zhoršování podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Uvedl, že Maďarský helsinský výbor upozorňuje na skutečnost, že stávající střediska pro uprchlíky jsou přeplněna a na skutečnost, že maďarský imigrační úřad nemá dle stávající legislativy povinnost zajistit žadateli o mezinárodní ochranu ubytování v některém ze stávajících středisek pro uprchlíky. Zákon pouze stanoví povinnost určit místo pobytu, nikoliv ale poskytnout žadateli ubytování. To zvyšuje riziko bezdomovectví mezi žadateli. Žadateli reálně hrozí, že se ocitne „na ulici“ bez jakékoliv finanční či materiální podpory, což je dle názoru žalobce v rozporu s čl. 4 Listiny EU a čl. 3 Evropské úmluvy a čl. 23 Ženevské úmluvy.

Žalobce trvá na tom, že maďarský azylový systém vykazuje nedostatky takové intenzity a takového charakteru, že navrácení žalobce do této země by dotýčeného vystavilo riziku nelidského popř. ponižujícího zacházení. Jde tedy o systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, které brání předání žalobce do Maďarska. Povinností žalovaného bylo dle žalobce se těmito skutečnostmi zabývat, zjistit skutkový stav, vyvodit ze svých skutkových zjištění příslušné právní důsledky a svoji úvahu promítnout i do odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapitulovala dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby, když její postup byl v souladu se zákonem, Dublinským nařízením a rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 11/2015. S ohledem na zjištění, že žalobce - žadatel o mezinárodní ochranu v Maďarsku, nesetřval na území Maďarska do konečného rozhodnutí o jeho žádosti a odtud vycestoval do cílové země, kterou dle jejich vlastního vyjádření bylo Německo, nezbylo žalovanému, než tyto zajistit podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců a čl. 28 Dublinského nařízení. Žalovaná poukázala na to, že svým výše popsaným chováním projevila žalobce despekt k platnému právnímu řádu v azylové oblasti, včetně neochoty respektovat povinnosti vyplývající mu z práva EU. Po zhodnocení všech informací (včetně vyjádření samotného žalobce) žalovaná dospěla k závěru, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí o přemístění dle Dublinského nařízení, rovněž na území ČR

nesetrvává do konečného rozhodnutí o předání a nelegálně vycestuje do Německa, kde se chce usadit. Z tohoto vyplynulo rozhodnutí žalované o zajištění žalobce, jako jediného účinného kroku k zajištění plnění závazků ČR vůči EU, když tato nemůže připustit, aby do jiných zemí EU z ČR cestovali cizinci bez platných víz a pobytových oprávnění.

Žalovaná poukázala na to, že Maďarsko je plnoprávný člen EU a pro ČR a další státy EU je bezpečnou zemí. Úvahy žalobce o dalším postupu maďarských orgánů a případném předání žalobce do Srbska žalovaný označil za čiré spekulace a předjímání budoucích rozhodnutí. Žalovaná si je vědoma toho, že v polovině roku 2015 čelilo Maďarsko přílivu emigrantů a žadatelů o azyl, kteří berou tuto zemi pouze jako tranzitní zemi. Vzhledem k účinnosti přijatých kroků se aktuálně příliv nových migrantů na území Maďarska snížil a v důsledku toho se snížilo i zatížení azylového systému novými případy. Současně poukázala na to, že ani zařazení Srbska nařizením maďarské vlády mezi bezpečné země není porušením čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a že dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., považuje Srbsko za bezpečnou zemi původu i ČR. Žalovaný rovněž poukázal na chování žalobce a rozpory v jeho vyjádření, když tento nejdříve sám uvedl, že o azyl v Maďarsku ani žádat nechtěl, ale současně uváděl, že z přijímacího tábora odešel jen proto, že nebyl spokojen s místními poměry a chtěl žít a pracovat v Německu. Jako důvod opuštění vlasti žalobce uvedl, že měl strach z válečného konfliktu a hrozby fyzické likvidace ze strany strýce. Žalobce na území ČR vstoupil nelegálně, sám dobrovolně nevyhledal ochranu a projevil jednoznačně vůli pokračovat do Německa, přitom nedisponuje žádnými prostředky k pobytu v ČR, nemá zde možnost zajistit si ubytování (ani zprostředkovaně), nemá zde žádné známé ani příbuzné. Žalobce sice uvedl své jméno a věk, nelze jej však na základě takových údajů jednoznačně identifikovat, neboť žádné doklady prokazující jeho totožnost nevlastní. Ze všech těchto okolností došla žalovaná k závěru, že jsou dány podmínky pro zajištění žalobce, když nebylo možno účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem jeho vycestování (absence finančních prostředků, zázemí) a tento současně projevil úmysl cestovat dále do Německa. Navíc bylo shledáno vážné nebezpečí jeho útěku, pro jeho neoprávněný pobyt, zjevný úmysl nerespektovat rozhodnutí o přemístění, neboť nadále chce cestovat do Německa, přičemž Maďarsko odpovědné za posouzení jeho azylové žádosti přímo nesousedí s ČR, takže žalobce se tam nemůže oprávněným způsobem dostat a zároveň nemůže uvést adresu místa pobytu v ČR.

Žalovaná připomněla, že řízení o přemístění sám nevede, když orgánem k tomu příslušným je MV ČR, Odbor azylové a migrační politiky, které rozhodne, zda se řízení o navrácení provede či nikoli, popř. převezme odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

K otázce žalobcem tvrzeného přetížení maďarských přijímacích a pobytových středisek, žalovaná poukázala na to, že sám žalobce žádné konkrétní výhrady ohledně ubytovacích a materiálních podmínek neuvedl.

Dále žalovaná zmínila rozsudky Městského soudu v Praze, které odkazují na statistické údaje, ze kterých je zřejmá kulminace migrační vlny v polovině roku 2015 a pokles počtu neukončených řízení o mezinárodní ochraně od podzimu 2015. Žalovaná v této souvislosti upozornila, že důkazem přetížení maďarského azylového systému nemůže být skutečnost, že maďarské úřady neodpoví na žádost českých úřadů o převzetí, když dle Dublinského nařízení, absence odpovědi na žádost zakládá fikci vyhovění žádosti.

K tvrzenému nevypořádání otázky možnosti předání žalobce do Maďarska žalovaná citovala ze svého rozhodnutí ty části odůvodnění, kde vymezila stát, kam má být žalobce předán, a vyjádřila se k možnosti předání žalobce s ohledem na neexistenci překážek tomu bránících.

Žalovaná rovněž poukázala na to, že se zabývala otázkou existence vážného nebezpečí útěku, kdy konstatovala neoprávněnost pobytu žalobce a citovala z odůvodnění svých rozhodnutí závěr o existenci vážného nebezpečí útěku s ohledem na skutečnost, že žalobce jednoznačně usiluje o vycestování do Německa, a to za pomoci převaděče. K tomu dále žalovaná uvedla, že není povinna odkazovat nebo citovat ust. § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, když toto ustanovení stanoví povinné podmínky zajištění a žalovaná srozumitelně vyjádřila v odůvodnění svého rozhodnutí, v čem konkrétně toto nebezpečí shledává, kdy nadto je z předchozího jednání žalobce zcela zřejmý úmysl dále nelegálně cestovat do Německa, když v Maďarsku nevyčkal konečného rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a lze tak předpokládat, že nevyčká ani rozhodnutí o přemístění.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a s ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž se řídil následujícími úvahami. Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spise žalované, který měl soud při svém rozhodování k dispozici a z nichž vycházel.

Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí ve vazbě na nemožnost předání žalobce do Maďarska, resp. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v části týkající se možnosti předání žalobce.

Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Otázkou, jaké podmínky musí být splněny, aby správní orgán mohl rozhodnout o zajištění cizince, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne

23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2524/2012, z něž vyplývá, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a (jak konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1850/2009) učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 – 34, bylo konstatováno, že správní orgán pochybil, když se opomněl vypořádat s výpovědí cizince, podle které se nemohl vrátit do země původu (Iráku) z důvodu válečného stavu. Obdobný závěr učinil i v rozsudku ze dne 10. 2. 2016, č. j. 5 Azs 226/2015 – 59.

Oproti výše uvedenému však v nyní projednávané věci žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí žádné konkrétní důvody, pro které by nemohl být předán do Maďarska, neuvedl (když takovým důvodem zcela zřejmě není tvrzení, že nebyl spokojen s místními poměry v uprchlickém táboře). Žalovaná pak závěrem svého rozhodnutí shrnula, že jí není známa existence překážek, které by bránily předání žalobce do Maďarska. Žalovaná v této věci hodnotila nashromážděné údaje a zároveň vycházela ze skutečností zjištěných z výslechu žalobce, z jehož tvrzení nevyplynuly žádné individuální skutečnosti nasvědčující tomu, že by předání nebylo možné. Konstatování žalovaného, že v době rozhodování o zajištění mu nejsou známy žádné překážky, pro které by realizace předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství nebyla možná a reálná, potom nelze vnímat jinak, než jako vyjádření předběžné povahy posouzení překážek předání v rámci rozhodování o zajištění žalobců. Jinými slovy, žalovaná konstatovala, že překážky vycestování posoudila předběžně v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí o zajištění, když jejich závazné zhodnocení se uskutečňuje v předávacím řízení, k němuž je příslušný Odbor azylové a migrační politiky MV ČR. Podstata argumentace žalované je z kontextu jeho rozhodnutí zřejmá. Je třeba poznamenat, že takovéto předběžné posouzení, byť v daném případě velmi obecné, je pro účely zajištění ještě akceptovatelné (být na hranici toho, co ještě lze považovat za dostatečné). S ohledem na uvedené, soud shledal námitky žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve vztahu k otázce možnosti realizace předání do Maďarska nedůvodnými.

S ohledem na žalobní námitky soud dále posuzoval projednávanou věc v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27, který je dostupný na www.nssoud.cz), v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Aplikací uvedeného názoru Nejvyššího správního soudu na danou věc, pak soud dospěl k závěru, že je nutno

posoudit, zda bude v Maďarsku objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posouzena žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Soud konstatuje, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal stanovisko výslovně požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska. K tomuto soud poukazuje i na aktuální usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, které se vztahuje k obdobné problematice (státem příslušným k podané žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení č. 604/2013 bylo určeno Maďarsko, řešena byla otázka nepřiznání odkladného účinku žalobě soudem), v němž Ústavní soud posuzoval, zda v případě stěžovatele jeho přemístění do Maďarska mohlo založit namítané porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle něhož nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Ústavní soud „připomněl svoji ustálenou judikaturu, souladnou s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek jeho velkého senátu ze dne 4. 11. 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12, dostupný též v časopise Soudní judikatura - Přehled rozsudků Evropského soudu pro lidská práva č. 2/2015, str. 69, a tam citovaná judikatura), dle níž vyhoštění cizince může vést k porušení článku 3 Úmluvy, jestliže existuje důvodná obava, že daná osoba bude v přijímací zemi vystavena reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Za takových okolností vyplývá z článku 3 Úmluvy povinnost nevyhostit jednotlivce do této země [srov. např. náleze ze dne 10. 11. 2010 sp. zn. I. ÚS 2462/10 (N 221/59 SbNU 195) a v něm citovaný náleze ze dne 30. 1. 2007 sp. zn. IV. ÚS 553/06 (N 17/44 SbNU 217)]. Mučení, nelidské či ponižující zacházení musí dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možno zahrnout pod rozsah článku 3 Úmluvy. V případě stěžovatele se sice nejednalo o vyhoštění, jak bylo výše již poznamenáno, nicméně Ústavní soud je toho názoru, že není zásadní důvod shora uvedené judikaturní závěry neaplikovat i na případy "přemístění" žadatele o azyl podle shora citovaného Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Z odůvodnění ústavní stížnosti je zřejmé, že stěžovatel ve vztahu k přemístění do Maďarska a z toho plynoucí hrozby porušení článku 3 Úmluvy, pouze opakoval svá tvrzení již uplatněná v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ve správní žalobě, s nimiž se správní orgán i správní soud v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečně a ústavně relevantním způsobem vyrovnaly. Ústavní soud tudíž sdílí jejich přesvědčení, že stěžovatel neprokázal existenci důvodné obavy, že bude v Maďarsku vystaven reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, resp. že by v Maďarsku existovaly v přijímací proceduře pro žadatele o azyl systémové nedostatky, pramenící např. ze zdlouhavosti identifikační procedury, nedostatečné kapacity přijímacích zařízení a životních podmínek v dostupných zařízeních.“ Závěry citovaného nálezu lze aplikovat i na případ žalobce, který neprokázal, že v případě jeho předání do Maďarska hrozí, že se ocitne bez adekvátní materiální pomoci, resp. v situaci extrémní chudoby, když pro takový závěr zjevně není postačující vyjádření žalobce, že nebyl spokojen s místními poměry v uprchlickém táboře. Námitku, že mu nebylo poskytnuto

ubytování, žalobce neuplatnil (naopak z jeho vyjádření vyplývá, že toto měl zajištěno) a netvrdil ani další nedostatky ohledně svého materiálního zajištění v Maďarsku.

K tomu soud dále uvádí, že je mu obecně znám průběh vývoje situace na hranicích Maďarska se Srbskem a Chorvatskem, tento vývoj byl skutečně na přelomu září a října roku 2015 kritický a azylová zařízení Maďarské republiky byla přeplněná, stát měl problémy se zajištěním základních otázek migrace velkého počtu osob přes své území, povětšinou na území Rakouska. Tato situace se však ke konci roku 2015 (říjen a listopad) konsolidovala. V současné době Maďarsko proti návratu žadatelů o azyl ničeho nenamítá a je tak nasnadě, že zcela jistě má potřebné zázemí a prostředky pro běžný azylový postup ve věcech těchto žadatelů na svém území. Namítaná nereálnost návratu žalobce do země Evropské unie, v níž požádal o azyl, tedy ve světle uvedených skutečností nemůže obstát. Pokud pak žalobce namítal, že v Maďarské republice dochází k systematickému porušování práv azylantů a tato země již tedy z pohledu mezinárodně uznávaných práv cizinců nemůže být považována za bezpečnou třetí zemi, soud zdůrazňuje, že Maďarsko je zemí EU a soud je přesvědčen, že je současně zemí odpovědnou, která po dobu, kdy, jak soud výše uvádí, nemohla potřebným standardům dostát, migranty zpět nepřijímala. Uvedené závěry nemohou být dle názoru soudu vyvráceny ani argumentací žalobce odkazující na zprávy mezinárodních neziskových organizací dokládající zhoršenou situaci v Maďarsku v oblasti azylové politiky, a to zejména na podzim roku 2015. Jak již bylo shora konstatováno, koncem roku 2015 se již situace v této zemi stabilizovala. Podle přesvědčení soudu tak nebylo žalobcem osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému hrozí zásah do jeho základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Soud si je přitom vědom žalobcem odkazovaného právního názoru Krajského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, tento však dle jeho názoru není opřen o provedené dokazování ve smyslu ust. § 52 s. ř. s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro soud v dané věci závazný, naopak soud opakovaně připomíná názor Ústavního soudu ČR vyjádřený ve výše uvedeném usnesení ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, které je dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, týkající se skutečnosti, že v případě, že žadatel o azyl přichází ze třetí bezpečné země, je možno dle maďarské úpravy jeho žádost odmítnout a vrátit jej do této země. Dle vládního nařízení považuje Maďarsko za třetí bezpečnou zemi i Srbsko, přes nějž prošel i žalobce. Žalobce má za to, že Srbsko nesplňuje podmínky třetí bezpečné země ve smyslu ustanovení čl. 38 procedurální směrnice. Soud uvádí, že mu, stejně jako žalované, nepřísluší presumovat rozhodnutí maďarských úřadů o možnosti předání žalobce do Srbska. Nicméně podle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, kterou je vázáno i Maďarsko, resp. podle čl. 38 odst. 1 členské státy mohou použít pojem bezpečné třetí země pouze tehdy, pokud se příslušné orgány přesvědčily, že s osobou žádající o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi zacházeno podle ve směrnici stanovených zásad. Podle čl. 38 odst. 2 procedurální směrnice použití pojmu bezpečné třetí země podléhá pravidlům stanoveným vnitrostátním právem, včetně pravidel, která vyžadují, aby existovala vazba mezi žadatelem a dotyčnou třetí zemí, na jejímž základě by bylo odůvodněné, aby se tato osoba do dotyčné země odebrala. S ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že maďarské úřady by musely žalobci prokázat vazbu mezi ním a Srbskem, pro jeho předání do této země. Dále soud uvádí, že v souvislosti s nyní

posuzovanou zákonností zajištění žalobce není možné po žalované spravedlivě požadovat, aby při rozhodování o zajištění cizince, jež muselo být v daném případě vydáno v rádech hodin, vždy posuzovala, veškeré možné úvahy toho kterého členského státu a presumoval možná rozhodnutí ve vztahu k žalobci. Soud opět uvádí, že povinností žalované je, aby předběžně posoudila realizovatelnost hlavního účelu zajištění, v daném případě realizovatelnost předání žalobce do Maďarska, což bylo splněno.

Neopodstatněnou soud rovněž shledal argumentaci žalobce, že dalším nedostatkem maďarského azylového systému je možnost věcně projednat žádost o mezinárodní ochranu v řízení, které vyústí v rozhodnutí, proti němuž neexistují účinné prostředky nápravy. Toto má být dáno jednak extrémně krátkými lhůtami k podání žaloby k soudu a absencí odkladného účinku žaloby. V této souvislosti žalobce poukazoval na nález Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09. K tomu soud uvádí, že Maďarsko je stejně jako ČR vázáno směrnicemi a nařízeními Evropského parlamentu a Rady jako je např. procedurální směrnice 2013/32/EU, Dublinské nařízení, návratová směrnice 2008/115/ES a dále Úmluva o postavení uprchlíků. Maďarské úřady by tedy měly rozhodovat v souladu s těmito směrnicemi, pokud dochází v Maďarsku k jejich nerespektování a žadatelé o mezinárodní ochranu jsou kráceni na svých právech, musí proti tomuto postupu maďarských úřadů brojit přímo v Maďarsku. Krátké lhůty pro podání opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, navíc mohou těžko bez dalšího založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena.

Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodnými, neboť žalovaná vycházela z objektivně zjištěných skutečností, skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí jsou taktéž přiměřeně odůvodněna dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadených rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců ani Dublinského nařízení, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku ad I. rozsudku zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. července 2016

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová